

Csak azt tudom csinálni, amit szeretek

Kiskora óta szereti a népzene, néptáncot. Népdalénekesként több díjat nyert. A főiskola alatt kezdett tanítani, majd váltott, Pozsonyba ment az Ifjú Szivekhez hivatásos táncosnak. Azóta megjárta az Egyesült Államokat és Kanadát. **Marsal Edittel** beszélgettünk.

Hogyan került kapcsolatba a néptáncsal, népzenevel?

– Ipolyszakálloson jártam alapiskolába. Először **Borka László**, a százdi citerazenekar tagja, majd **Gyürki Anikó** vezette a gyermekegyüttest. Eljártam a próbákra, és megtetszett a tánc és az éneklés. Népdalénekesi versenyeken szép sikereket értem el. Kétszer megnyertem az országos népdalénekesi versenyt, és Szatmárnémetiben a nemzetközi versenyről is elhoztam a második díjat.

Ezek után mégis tanítónő lett. Miért?

– A népművészettel csak néprajz szakon foglalkozhattam volna. Azt túl száraz dolognak tartottam. Sohasem voltam olyan ember, aki sokáig egy helyben tud ülni. Nem is voltam a legjobb tanuló, viszont már kiskoromtól gyerekekkel akartam foglalkozni, ezért választottam a tanítóképző főiskolát. Amikor harmadéves voltam, elkezdtem tanítani a szakállasi alapiskolában. Nagyon élveztem. Csodálatos belegondolni, hogy 20 gyerek alapjai az élethez nagyban függenek a tanárától. Természetesen óriási felelősség is. Szerintem úgy érdemes foglalkozni valamivel, ha állandóan fejlődünk benne. Aztán jöttek a nehézségek. Többször is falba ütköztem. Ráadásul a tanítói szakma sem társadalmilag, sem anyagilag nincs megbecsülve manapság. És ez elég elszomorító.

Hogy lett Önből hivatásos táncos?

– Volt egy Paprikás nevű táncsoportunk. **Kis György** vezette az együttest. Egyszer **Sánta Attila** bejött a próbánkra, akkor ő már az Ifjú Szivekben táncolt, és csak mosolyogva figyelt minket. Megkértük, hogy tanítson meg pár táncot. Segített is, és lehívta **Lépes Anikót** Pozsonyból, aki szintén tanított bennünket. Aztán egy alkalommal Anikó megkérdezte, mi lenne, ha kipróbálnám magam is az Ifjú Szivekben. Én Szivek-rajongó voltam. Bele sem mertem gondolni, hogy esetleg belőlem hivatásos táncos lehet. Kezdetben hente egyszer jártam fel Pozsonyba, ahol mindig foglalkozott velem valaki a táncosok közül, hogy megnézzék, mire vagyok képes. Aztán a hatodik alkalom után elvittek Miskolcra fellépni. Nem kell mondanom, mennyire izgatott voltam. Majd szerződtek.

Ez így egyszerűnek hangzik, de ha

belegondolunk, nagy váltás volt.

– A biztos tanítói állásomat hagytam itt. Az is megtörténhetett volna, hogy nem felelek meg. De makacs természetem van, és csak akkor váltok, ha tudom, hogy ami-be belefogok, azt végig tudom csinálni, ráadásul nem átlagos szinten. Két dologhoz

érték: a tanításhoz és a tánchoz. Igaz, egyikből sem lehet meggazdagodni, de én csak azt tudom csinálni, amit szeretek. Nekem többet ér, ha később úgy tekintek vissza az életemre, hogy tudom, boldoggattam, amivel foglalkoztam.

Mit gondol, Ön jó táncos?

– Jó táncos leszek. Ahhoz képest, hogy másfél éve foglalkozom ezzel főállásban, napi 6 órán keresztül, jól megy, de nekem ez nem elég. Sokat kell még tanulnom. Én gyorsan tanulok, de ebben a szakmában vannak olyan dolgok, amiket nem lehet megtanulni. Meg kell élnie az emberben. Ez talán a tapasztalattal jön. Ezért nem is tudnék most még táncot tanítani. Ebben minden bizonnyal segít majd a Magyar Táncművészeti Főiskola táncpedagógusképzése, ami szeptembertől nyílik a Sziveknél. Szeretném elvégezni a főiskolát, és később ezen a területen dolgozni. A tánc nem nyugdíjas állás. Nekem itt van a pedagógia. Remélhetőleg, amire befejezem a táncot, a táncpedagógusi végzettségem is meglesz.

Az Ifjú Szivekkel most járta meg Amerikát. Milyen egy ilyen körút?

– Én nagyon vártam. Akik már voltak a tengerentúlon az együttesből, figyelmeztettek, hogy a turné nem leányálom. Igazuk is volt. Nem felhőtlen városnézés volt, hanem pontos ütemterv alapján dolgoztunk. Sokszor alig láttunk valamit egy-egy városból, mert csak keresztülutaztunk rajta. De

azért a Niagara felejthetetlen élmény volt számomra. És óriási sikerünk volt. Az előadásokra nemcsak az amerikai magyarok jártak, hanem más nemzetiségűek is. És ők is nagyon élvezték a műsort. Sokszor, sokan mondták, ilyen jó műsort még nem láttak. *A Régi szokás szerint...* című műsorral turnéztunk a tengerentúlon, és ezzel járjuk majd az országot az idei szlovákiai turnénkon is. A fura az, hogy kétlem, hogy ugyanekkora sikert aratnánk.

Mi lehet ennek az oka?

– Az amerikaiak hozzá vannak szokva, hogy színházba járnak. Így pontosan tudják, mi mennyit ad nekik. Szerintem itthon az a probléma, hogy az emberek elszoktak a színházba járástól. Amit pedig nem ismerik, az nekem sem hiányzik. Ráadásul a tengerentúlon egyáltalán nem tudták, hogy a tánc vagy a zene, amit látnak, hallanak, melyik vidékről származik. Őket a műsor látványossága, feszültsége fogta meg. Ez is nagyon jó visszajelzés volt számunkra. Mégis jobban szeretjük, amikor itthon egy olyan helyen lépünk fel, ahol az emberek közt még vannak olyanok, akik ismerik a táncokat, visszaköszön rájuk az, amit a színpadon látnak.

21 nap. 13 előadás. 6000 kilométer. Milyen volt az együttes hangulata?

– Nagyon jó. Igaz, eléggé megerőltető volt, és ilyenkor még a barátok is összekaphatnak. Meg kell tanulni nem összeveszni, mert az kihatna az előadásra, és ezt nem engedhetjük meg magunknak. Az előadás érdekében maximálisan toleránsnak kell lennünk egymással.

Ön példája annak, hogyha valaki valamit nagyon akar, azt el is tudja érni. Lát ebben üzenetet?

– Minden helyzetben ki kell állni az elképzeléseink mellett, nem szabad feladni a terveinket. És ha valakit éppen a néptánc érdekel, és érez magában elég erőt és tehetséget, akkor jelentkezzen az Ifjú Sziveknél.

-rik-

Felhívás

Ipolyság város önkormányzata **közdakozást hirdeti az első és a második világháborúban elesettek emlékművének felállítására.**

Kérjük Önöket, hogy adományaikkal támogassák az emlékmű felépítését, ezzel is hozzájárulva az áldozatok emlékének megbecsüléséhez.

Számlaszám: VÚB Šahy, **1650169451/0200**, var. symbol: **311001**.

Adományaikat köszöni

Ipolyság város önkormányzata.